

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

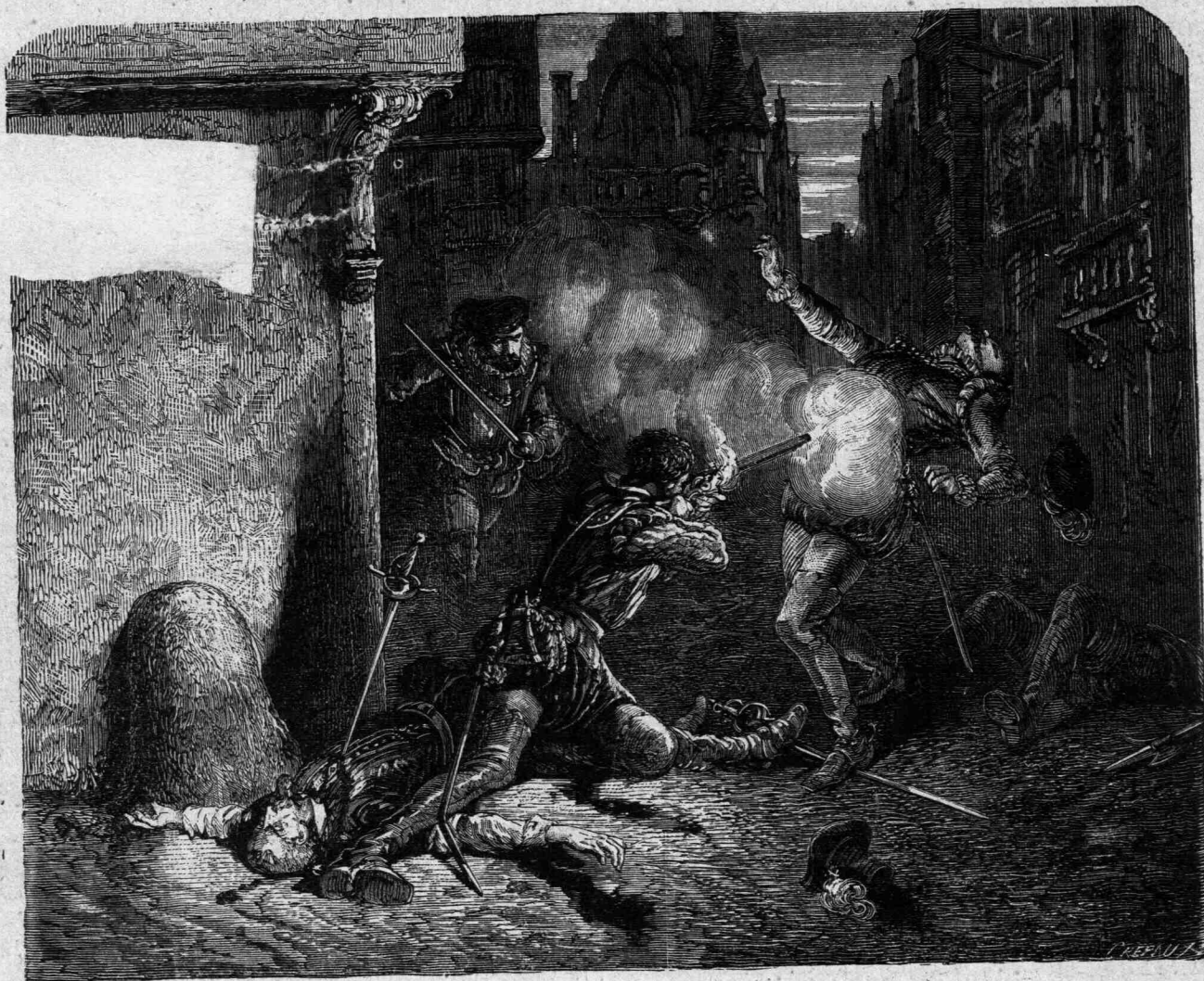
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.).— Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.).— Περιοδεία τοῦ Γκούλλι-βερ εἰς τοὺς Γίγαντας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βροδινιάκ, πολιτικὴ σάτυρα Swift, μετὰφ. Ι. Βαλαδάνη.— Μᾶθημα Ἀριθμητικῆς, διήγημα.

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἡμέραις 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτά 20.Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ'εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμεν καὶ χαρτονομισμάτων

Καὶ ἐποροδόλησε. Ἄλλ' ὁ Δεμονὺ ἔκλινε καὶ ἡ σφαῖρα διήλθε. [Κεφάλ. ΞΣΤ'].

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια. Ἴδε προηγουμένον φύλλον].

ΤΟ ΔΩΜΑ ΤΗΣ ΕΙΡΚΤΗΣ ΤΩΝ ΒΙΚΕΝΩΝ

ΞΔ

Ἐν τούτοις, ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας ἐβάδιζε μόνος καὶ σύννους ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς εἰρκτῆς. Εἰζέυρεν ὅτι ἡ Αὐλὴ ἦτο ἐν τῷ φρουρίῳ καὶ τὸ διαπεραστὸν βλέμμα του ἐμάντευε διὰ τῶν τοίχων τὸν Κάρολον ψυχορραγοῦντα. Εἶτα προσηλοῦτο φλεγόμενον ἐκ φιλοδοξίας ἐπὶ τῆς πρωτευούσης τῆς Γαλλίας.

— Παρίσιοι! ἐπιθύριζεν, ἰδοὺ οἱ Παρίσιοι! ἦτοι ἡ χαρὰ, ὁ θρίαμβος, ἡ δόξα, ἡ ἰσχὺς, ἡ εὐδαιμονία. Οἱ Παρίσιοι, ὅπου ὑπάρχει τὸ Λουβρον, καὶ τὸ Λουβρον ὅπου ὑπάρχει ὁ θρόνος... Καὶ ὅμως ἐν τι μὲ ἀποχωρίζει ἀπὸ τοὺς τόσῳ ποθητοὺς Παρισίους!... Αὐτοὶ οἱ λίθοι, οἵτινες κλείουσι μετ' ἐμοῦ καὶ τὴν ἐχθρὰν μου.

Καὶ ἀπὸ τῶν Παρισίων ἐπαναφέρων τὸ βλέμμα του εἰς τὰς Βικέννας, διέκρινεν ἀριστερᾷ, ἐν τινὶ μικρᾷ κοιλάδι, καλυπτομένην ὑπὸ ἀμυγδαλεῶν καὶ ἄγθέων, ἄνδρα τινα ἐπὶ τοῦ θώρακος τοῦ ὁποῖου ἀντανετίζοντο ἐπιμόνως ἡλιακὴ τις ἀκτίς, πύρινον σημεῖον στρεφόμενον ἐν τῷ δια-

στήματι εἰς ἐκάστην κίνησιν τοῦ ἀνδρὸς ἐκεῖνου.

Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἵππευεν ὀρμητικὸν τινα ἵππον καὶ ἐκράτει ἀπὸ τῶν χαλινῶν ἑτερον, οὐχ ἥσσον τοῦ ἰδικοῦ του ἀνυπόμονον.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ἵππέως, ὅστις ξιφουλκήσας ἔθετο μακροὺς εἰς τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του καὶ ἔσειεν αὐτὸ ὡς ποιῶν σημεῖον.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι λόφου τὸ αὐτὸ σημεῖον ἐπανεληφθη. Εἶτα ἐφάνησαν περὶ τὸ φρούριον πληθὺς μακροὺς εἰς τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του καὶ ἔσειεν αὐτὸ ὡς ποιῶν σημεῖον.

Ἦσαν ὁ Δεμονὺ καὶ οἱ Οὐγονόττοι,

οὔτινες, μαθόντες ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐψυχόρ-
ράγει καὶ φοβηθέντες μὴ γείνη ἀπόπειρά
τις κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Ἑρρίκου, εἶχον
συνέλθει παρὰ τὸ φρούριον, ἑτοιμοὶ πρὸς
ἄμυναν ἢ προσβολήν.

Ὁ Ἑρρίκος ἐπανεφερε τὸ βλέμμα πρὸς
τὸν ἱππέα, ὃν εἶδε τὸ πρῶτον, καὶ κύψας,
ἐκτὸς τοῦ περιτοίχου ἐσκέπασε διὰ τῶν χει-
ρῶν τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀνεγνώρισε
τὸν νέον Οὐγονόττον.

— Δεμουῖ! ἀνέκραξεν, ὡσεὶ οὗτος ἡδύ-
νατο νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Καὶ ἐν τῇ χαρᾷ του ὅτι εἶδεν ἑαυτὸν
περικυκλούμενον ὑπὸ φίλων ἤρξατο νὰ
σεῖν καὶ αὐτὸς τὸν πῖλον του καὶ τὴν
ζώνην του.

Πᾶσαι αἱ μικραὶ ἐκεῖναι λευκαὶ σημαῖαι
ἤρξαντο σείεσθαι ἐκ νέου, μετὰ ζωρό-
τητος μαρτυρούσης τὴν χαρὰν των.

— Φεῦ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, μὲ περιμέ-
νουν, καὶ δὲν δύναμαι νὰ μεταβῶ πρὸς
αὐτούς. Διατί νὰ μὴ τὸ πρῶτον ὅτε ἴσως
ἡδυνάμην;... Τώρα εἶναι ἄργα.

Καὶ ἐποίησεν αὐτοῖς σημεῖον ἀπελπι-
σίας, εἰς δὲ ὁ Δεμουῖ ἀπήντησε δι' ἑτέρου
σημαίνοντος: *Θὰ περιμένω.*

Τότε ὁ Ἑρρίκος ἤκουσε βήματα ἀνε-
ρχόμενα τὴν κλίμακα, καὶ ἔσπευσε νὰ ἀ-
πομακρυνθῇ. Οἱ Οὐγονόττοι, ἐννοήσαντες
τὴν αἰτίαν τοῦ κινήματος τούτου, ἐπα-
θέσαν τὰ ξίφη εἰς τὰς θήκας των καὶ
ἐφύλαξαν τὰ μακδῆλιά των.

Ὁ Ἑρρίκος εἶδε μετὰ τινος τρόμου ἐμ-
φανισθεῖσαν τὴν Αἰκατερίναν καὶ ὅπισθεν
αὐτῆς δύο φρουροὺς σταθέντας εἰς τὴν ἄ-
κραν τῆς κλίμακος.

— Ἀ! ἐψιθύρισε ὁ Βεαρνός· κἄτι νέον
καὶ σπουδαῖον τρέχει.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐκάθησεν ἐπὶ τινος λι-
θίνου ἐδωλίου ὅπως ἀναπνεύσῃ ὀλίγον.

Ὁ Ἑρρίκος ἐπλησίασεν εἰς αὐτὴν καὶ
χαριέντως μειδιῶν εἶπεν:

— Ἐμε ζητεῖτε, ἀγαθή μου μῆτερ;

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἡ-
θέλησα νὰ σὰς δώσω τελευταῖόν τι ση-
μεῖον τῆς ἀγάπης μου. Προσεγγίζομεν εἰς
ὑπερτάτην στιγμήν. Ὁ βασιλεὺς ἀποθνή-
σκει καὶ ζητεῖ νὰ ὁμιλήσῃ μεθ' ὑμῶν.

— Μετ' ἐμοῦ; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ἀνα-
σκιρτήσας ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ναί, μεθ' ὑμῶν. Εἶπον αὐτῷ, εἶμαι
βεβαία, ὅτι ἐπιθυμεῖτε τὸν θρόνον τῆς
Ναβάρρας, ἀλλ' ἔχετε καὶ τὴν φιλοδοξίαν
νὰ ἐπαφελχίματε καὶ τὸν τῆς Γαλλίας.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια. Ἐγὼ τὸ εἰσεύρω
καλῶς, ἀλλ' αὐτὸς τὸ πιστεύει καὶ ὡς
ἐκ τούτου ἡ συνομιλία αὕτη εἶναι ἀναμ-
φιβόλως παγίς.

— Κατ' ἐμοῦ;

— Ναί! ὁ Κάρολος πρὶν ἢ ἀποθάνῃ θέ-
λει νὰ μάθῃ τί ἔχει νὰ φοβῆται ἢ νὰ ἐλ-
πίζῃ περ' ὑμῶν. Καὶ προσέειπε, διότι ἐκ
τῆς ἀπικτησεως, τὴν ὁποῖαν θὰ τῇ δώ-
σῃτε, ἐξαρτῶνται αἱ τελευταῖαι τοῦ δια-
ταγαγαί, ἧτοι ὁ θάνατός σας ἢ ἡ σωτη-
ρία σας.

— Ἀλλά, τί προτίθεται νὰ μοῦ προσ-
φέρῃ;

— Τί εἰσεύρω ἐγώ; Ἴσως ἀδύνατα.

— Ἐπὶ τέλους, δὲν μαντεύετε, μῆ-
τέρ μου;

— Ὅχι, ἀλλ' ὑποθέτω. Παραδείγμα-
τος χάριν...

Ἡ Αἰκατερίνα ἐσέγησε.

— Τί;

— Ὑποθέτω ὅτι πιστεύων ὅτι εἴσθε
φιλόδοξοι, καθὼς τῷ εἶπον, θέλει νὰ λάβῃ
ἀπὸ τοῦ στόματός σας τὴν ἀπόδειξιν τῆς
φιλοδοξίας ταύτης. Ὑποθέσατε ὅτι σὰς
δοκιμάζει ὡς ἄλλοτε ἐδοκίμαζον τοὺς ἐν-
νόχους, ὅπως προκαλέσῃ ὁμολογίαν ἄνευ
βασάνων. Ὑποθέσατε, ἐξηκολούθησεν ἡ
Αἰκατερίνα παρατηροῦσα ἀτενῶς τὸν Ἑρ-
ρίκον, ὅτι σὰς προτείνει διοικήσιν τινα,
αὐτὴν τὴν ἀντιβασιλείαν.

Ἀφ' αὐτοῦ χαρὰ ἐπλημύρισε τὴν κατα-
πεπιδεμένην καρδίαν τοῦ Ἑρρίκου, ὅστις
ὅμως ἐννύησας τὴν παγίδα δὲν παρεσύρθη,
ἀλλ' εἶπεν:

— Εἰς ἐμέ; Ἀλλ' ἡ παγίς εἶναι πολὺ
χονδροειδής. Εἰς ἐμέ τὴν ἀντιβασιλείαν,
ἐνῷ εἴσθε ὑμεῖς καὶ ὁ ἀδελφός μου Ἀ-
λανδών;

Ἡ Αἰκατερίνα ἔδρασε τὰ χεῖλη ὅπως
κρύψῃ τὴν εὐχαρίστησίν της.

— Τότε, εἶπε, παραιτεῖσθε τῆς ἀντι-
βασιλείας;

— Ὁ βασιλεὺς ἀπέθκην ἐσκέρθη ὁ Ἑρ-
ρίκος καὶ αὕτη μοῦ στήνει τὴν παγίδα.

Εἶτα εἶπε μεγαλοφῶνως.

— Πρέπει νὰ ἀκούσω πρῶτον τὸν βα-
σιλέα τῆς Γαλλίας, διότι, καθὼς καὶ ὑ-
μεῖς, δέσποινα, ὁμολογήσατε, ταῦτα
πάντα εἶναι ὑποθέσεις.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα,
ἀλλὰ πάντοτε δύνασθε νὰ βεβαιώσητε
τὰς προθέσεις σας.

— Ὡ! Θεέ μου! εἶπεν ἀφελῶς ὁ Ἑρ-
ρίκος. Μὴ ἔχων ἀξιώσεις, δὲν δύναμαι νὰ
ἔχω προθέσεις.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπάντησις, εἶπεν ἡ
Αἰκατερίνα, αἰσθανομένη ὅτι ὁ καιρὸς ἐ-
πέγχε καὶ παρασυρομένη ὑπὸ τῆς ὀργῆς.
Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως, ἀποφασίσσατε.

— Δὲν δύναμαι ν' ἀποφασίσω ἐπὶ ὑπο-
θέσεων, δέσποινα. Μία ὀριστικὴ ἀπόφασις
εἶναι πράγμα τόσῳ δύσκολον καὶ πρὸ
πάντων τόσῳ σπουδαῖον, ὥστε πρέπει νὰ
περιμένῃ τις τὴν πραγματικότητα.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Δὲν
ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν, καὶ ἡμεῖς κα-
τανάλισκομεν αὐτὸν εἰς ματαιὰς συζη-
τήσεις καὶ ἀμειβαίαις ἐπιτηδεϊότητος. Ἀς
παίζωμεν ὡς βασιλεὺς καὶ βασιλίσσα. Ἀν
δεγθῇτε τὴν ἀντιβασιλείαν, εἴσθε νεκροί.

— Ὁ βασιλεὺς, ζῆ ἐσκέρθη ὁ Ἑρρίκος.
Εἶτα μεγαλοφῶνως:

— Δέσποινα, εἶπεν εὐσταθῶς, ὁ Θεὸς
κρατεῖ εἰς τὰς χεῖράς του τὴν ζωὴν τῶν
ἀνθρώπων καὶ τῶν βασιλέων, αὐτὸς θὰ μὲ
ἐμπνεύσῃ. Ἀς εἰπωσιν εἰς τὴν Αὐτοῦ Με-
γαλειότητα ὅτι εἶμαι ἑτοιμος νὰ παρου-
σιασθῶ εἰς αὐτήν.

— Σκέφθητε.

— Ἐπὶ δύο ἔτη τώρα, καθ' ἃ εἶ-
μαι προγεγραμμένος, ἐπὶ ἑνα μῆνα, καθ' ὃν
εἶμαι φυλακισμένος, ἔσχον τὸν καιρὸν νὰ

σκεφθῶ, δέσποινα, καὶ ἐσκέφθην. Ἀχθε-
σαι τὴν ἀλλωσύνην νὰ καταβῇτε πρῶ-
τη εἰς τοῦ βασιλέως καὶ νὰ εἰπῇτε εἰς
αὐτὸν ὅτι σὰς ἀκολουθῶ. Οἱ δύο οὗτοι
γενναῖοι, προσέθετο δειξας τοὺς δύο φρου-
ροὺς, θὰ ἀγρυπνῶσιν ὅπως μὴ φύγω, ἄλ-
λως τε δὲν τὸ ἔχω καὶ κατὰ νοῦν.

Ὑπῆρχε τόση εὐσταθία εἰς τὴν φωνὴν
καὶ τοὺς λόγους τοῦ Ἑρρίκου, ὥστε ἡ Αἰ-
κατερίνα ἐνόησεν ὅτι καὶ ἡ τελευταία αὐ-
τῆς ἀπόπειρα ἐναυχήσεν ὅθεν κατέβη
ταχέως.

Μόλις αὕτη ἐγένετο ἄφαντος, ὁ Ἑρρί-
κος ἔδραμεν εἰς τὸ περίτοιχον καὶ ἐποίη-
σεν εἰς τὸν Δεμουῖ σημεῖον σημαίνον:
Πλησιάσατε καὶ ἑστὲ ἑτοιμοὶ πρὸς πᾶν ἐν-
δεχόμενον.

Ὁ Δεμουῖ, ὅστις εἶχεν ἀφιππεύσει, ἱπ-
πευσεν αὐθις καὶ κρατῶν τὸν ἕτερον ἱπ-
πον ἀπὸ τῶν ἡνίων ἤλθε καλπαζῶν καὶ
ἐτοποθετήθη εἰς ἀπόστασιν διπλῆς βολῆς
πυροβόλου ἀπὸ τῆς εἰρκῆς.

Ὁ Ἑρρίκος καὶ χαρίστησεν αὐτὸν δι'
ἐνὸς σημείου καὶ κατέβη.

Εἰς τὴν πρώτην σκαλὶ τῆς κλίμακος
εἶρε περιμένοντες τοὺς δύο στρατιώτας.

Διπλῇ φρουρᾷ Ἑλθετῶν καὶ ἐλαφρῶν
ἱππέων ἐφύλασσε τὴν εἵσοδον τῶν αὐλῶν.
Ἐδεῖ τις νὰ διέλθῃ διπλοῦν στίχον λογχῶν
ὅπως εἰσέλθῃ ἐντῷ φρουρίῳ ἢ ἐξέλθῃ αὐτοῦ.

Ἡ Αἰκατερίνα περιέμενεν αὐτόν ἐκεῖ.

Ποιήσασα σημεῖον εἰς τοὺς συνοδεύον-
τας τὸν Ἑρρίκον δύο στρατιώτας ν' ἀπο-
μακρυνθῶσι, καὶ λαβοῦσα τὸν βραχίονά
του, τῷ εἶπε:

— Ἡ αὐλή αὕτη ἔχει δύο θύρας. Εἰς
ἐκείνην τὴν ὁποῖαν βλέπετε ὅπισθεν τῶν
δωματῶν τοῦ βασιλέως, ἂν ἀρνηθῇτε τὴν
ἀντιβασιλείαν, σὰς περιμένω εἰς καλὸς
ἵππος καὶ ἡ ἐλευθερία. Εἰς ταύτην δὲ διὰ
τῆς ὁποίας διήλθετε, ἂν ἀκούσετε τὴν
φωνὴν τῆς φιλοδοξίας σας... Τί λέγετε;

— Λέγω ὅτι, ἂν ὁ βασιλεὺς μὲ κάμῃ
ἀντιβασιλέα, ἐγὼ θὰ διατάσω τοὺς στρα-
τιώτας καὶ ὄχι ὑμεῖς. Λέγω ὅτι, ἂν ἐ-
ξέλθω τοῦ φρουρίου τὴν νύκτα, ὅλα αὐ-
τὰ αἱ λόγχοι, ὅλα αὐτὰ τὰ ξίφη, ὅλα
αὐτὰ τὰ πυροβόλα, θὰ ταπεινωθῶσιν ἐνώ-
πιόν μου.

— Παράφρων! ἐψιθύρισε ἡ Αἰκατερίνα
ἐν ἀπελπισίᾳ. Πιστεύσόν μοι, μὴ παίζῃς
μετὰ τῆς Αἰκατερίνας τὸ φοβερὸν παιγνί-
διον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

— Καὶ διατί ὄχι; εἶπεν ὁ Ἑρρίκος πά-
ρατηρῶν ἀτενῶς τὴν Αἰκατερίναν. Καὶ
διατί ὄχι, ἀφ' οὗ ἕως σήμερον ἐκέρδησα;

— Ἀνάθεμα λοιπὸν εἰς τοῦ βασιλέως,
κύριε, ἀφ' οὗ εἰς οὐδὲν πιστεύετε καὶ οὐδὲν
ἀκούετε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, δεικνύουσα
διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν τὴν κλίμακα,
καὶ παίζουσα διὰ τῆς ἄλλης μεθ' ἐνὸς
τῶν δηλητηριασμένων ἐγχειριδίων, ἅτινα
ἔφερε πάντοτε εἰς τὴν ζώνην της.

— Διέλθετε πρῶτη, δέσποινα. εἶπεν ὁ
Ἑρρίκος. Ἐνός μὲν εἶμαι ἀντιβασιλεὺς,
ἡ τιμὴ τῶν πρωτείων ἀνήκει εἰς ὑμᾶς.

Ἡ Αἰκατερίνα, ἰδοῦσα ὅτι ἐκάντευσεν
αὐτήν, δὲν ἀπεπειράθη νὰ παρκατεῖν τὴν
πύλιν καὶ ἀνέβη πρῶτη.

ΣΔ

Η ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΙΑ

Ὁ βασιλεὺς ἤρξατο ν' ἀνυπομονῇ. Εἶχε προσκαλέσει τὸν Νανσὺ καὶ τὸν διέταττον νὰ φέρῃ αὐτῷ τὸν Ἑρρίκον, ὅτε οὗτος ἐφάνη.

Ἰδὼν τὸν γαμβρὸν του εἰς τὴν θύραν, ὁ Κάρολος ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς, ἐνῶ ὁ Ἑρρίκος ἔμεινεν ἔντρομος ὥσπερ εἶχεν εὐρεθῇ ἀπέναντι πτώματος.

Οἱ δύο παρὰ τὸν βασιλέα ἱετροὶ ἀπεμακρύνθησαν, ἐπίσης καὶ ὁ ἱερεὺς, ὅστις εἶχεν ἔλθει ὥπως συστήσει εἰς τὸν Κάρολον τὰ τελευταῖα χριστιανικὰ καθήκοντα.

Οὐδεὶς ἡγάπα Κάρολον τὸν Θ', καὶ ὅμως πολλοὶ ἔκλειον ἐν τοῖς ἀντιβασιλείαις. Κατὰ τὸν θάνατον τῶν βασιλέων οἱ οἱ δὴ ποτε καὶ ἂν ὦσιν οὗτοι, ὑπάρχουσι πάντοτε τινες χάνοντες καὶ φοβούμενοι μὴ δὲν κερδήσωσιν ὑπὸ τὸν διάδοχον.

Ὁ Κάρολος ἐμειδίασε πενθίμως. Οὐδεμίαν τῶν ἐντυπώσεων τῶν περιστοιχιζόντων αὐτοὺς διαφεύγει τοὺς θνήσκοντας.

— Ἐλθετε, Ἑρρικέττο, εἶπε, τείνων τὴν λιποσάρκον χεῖρά του εἰς τὸν γαμβρὸν του καὶ διὰ φωνῆς γλυκυτάτης, οἷαν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχεν ἀκούσει ὁ Ἑρρίκος. Ἐλθετε, διότι ὑποφέρω μὴ βλέπω ν' ὤμας. Σὲ ἐβασάνισα πολὺ ζῶν, πτωχέ μου φίλε, καὶ ἐνίοτε—τώρα μετανῶ, πιστεύσέ με, — ἐσοθήσῃ ἐκεῖνος· οἱ ὅποιοι σὲ ἐβασάνιζαν. Ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς δὲν εἶναι κύριος τῶν περιστάσεων καὶ, πλὴν τῆς μητρὸς μου Αἰκατερίνης, πλὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἀνζιού, πλὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἀλανσών, εἶχον ὑπὲρ ἐμὲ πάντοτε κάτι τι ἐνοχλοῦν με, τοῦ ὁποίου ἀπαλλάσσομαι καθ' ὅσον πλησιάζω εἰς τὸν θάνατον· τὸ κάτι τι αὐτὸ ἦτο τὸ συμφέρον τοῦ κράτους.

— Βασιλεῦ, ἐφέλλισεν ὁ Ἑρρίκος, οὐδὲν ἄλλο πλέον ἐνθυμοῦμαι ἢ μόνον τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἔτρεφον πάντοτε διὰ τὸν ἀδελφόν μου καὶ τὸ σέβας τὸ ὅποιον ἔφερον πάντοτε εἰς τὸν βασιλέα μου.

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Κάρολος, καὶ σοὶ εὐγνωμονῶ δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους σου. Ἑρρικέττο, διότι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὑπέφερες πολὺ ὑπὸ τὴν βασιλείαν μου, χωρὶς νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν ὅτι βασιλεύοντος ἐμοῦ ἀπέθανεν ἡ πτωχὴ μήτηρ σου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ εἶδες ὅτι συγχάκις με ὠθουν. Ἐνίοτε ἀντέστην, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ ὑπέκυψα βρυχηθείς. Ἀλλ' ὡς εἶπες καὶ σύ, ἅς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τοῦ παρελθόντος. Τώρα τὸ παρὸν μὲ ἐνδιαφέρει καὶ τὸ μέλλον μὲ τρομάζει.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ πτωχὸς βασιλεὺς ἐκάλυψε διὰ τῶν λιποσάρκων χειρῶν τοῦ τὸ πελιδνόν του πρόσωπον.

Εἶτα μετὰ τινος στιγμᾶς σιωπῆς.

— Πρέπει νὰ σώσω τὸ Κράτος, εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ κλίνας πρὸς τὸν Ἑρρίκον, πρέπει νὰ μὴ τὸ ἀφίσω νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τῶν φανατικῶν ἢ τῶν γυναικῶν.

Ὁ Κάρολος ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους χαμηλῇ τῇ φωνῇ καὶ δὴν ὁ Ἑρρίκος

κος ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ὀπισθεν τῆς κλίνης ὑπόκωφον κραυγὴν ὀργῆς. Ἰσως ἀνοιγμὰ τι ἐν τῷ τοίχῳ, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Καρόλου, ἐπέτρεπεν εἰς τὴν Αἰκατερίναν νὰ ἀκούῃ τὴν σπουδαιοτάτην ἐκείνην συνομιλίαν.

— Γυναικῶν; ἐπανάλθεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ὅπως προκλήσῃ ἐξήγησιν.

— Ναί, Ἑρρίκε, εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἡ μήτηρ μου θέλει τὴν ἀντιβασιλείαν ἄχρως οὐ ἐπανάλθῃ ὁ ἀδελφός μου ἐκ Πολωνίας. Ἀλλ' ἀκουσον τί σοὶ λέγω, δὲν θὰ ἐπανάλθῃ.

— Πῶς! δὲν θὰ ἐπανάλθῃ; ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, οὐτινος ἡ καρδιά διερρήγνυτο ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ὅχι, δὲν θὰ ἐπανάλθῃ, ἐξηκολούθησεν ὁ Κάρολος. Οἱ ὑπήκοοί του δὲν θὰ τὸν ἀφίσουν νὰ ἀνχωρήσῃ.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, πιστεύετε, ἀδελφέ μου, ὅτι ἡ βασιλομήτωρ δὲν τὸν εἰδοποιήσῃ πρὸ πολλοῦ;

— Ναί, ἀλλ' ὁ Νανσὺ συνέλαβε τὸν ταχυδρόμον ἐν *Château-Thierry* καὶ μοι ἔφερε τὴν ἐπιστολήν, ἐν ἣ τῷ ἔγραψεν ὅτι πλησιάζω ν' ἀποθάνω. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔγραψα εἰς Βαρσοβίαν Ἡ ἐπιστολή μου θὰ φθάσῃ, εἰμαι βέβαιος, καὶ ὁ ἀδελφός μου θὰ φυλάσσεται καλῶς. Λοιπὸν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, Ἑρρίκε, ὁ θρόνος θὰ εἶναι χῆρος.

Δευτέρα φοικίαις ἐπικισθητοτέρα τῆς πρώτης ἠκούσθη αὖθις ὀπισθεν τῆς κλίνης.

— Βέβαια, διανοήθη ὁ Ἑρρίκος αὕτη εἶναι ἐκεῖ. Ἀκούει καὶ περιμένει.

Ὁ Κάρολος οὐδὲν ἤκουσεν.

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν, ἀποθνήσκω ἄνευ ἄρρενος κληρονόμου.

Καὶ εἰσήγει. Πυκνὰ τις σκέψις ἐφάνη φαιδρύνουσα τὸ πρόσωπόν του καὶ θείς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἑρρίκου, εἶπεν:

— Φεῦ! ἐνθυμεῖσαι, Ἑρρικέττο, ἐνθυμεῖσαι τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο βρέφος, τὸ ὅποιον σοὶ ἔδειξα ἐσπέραν τινὰ κοιμώμενον ἐν τῇ μεταξίνῃ αὐτοῦ κοιτίδι καὶ φυλαττόμενον ὑπ' ἐνὸς ἀγγέλου; Φεῦ! Ἑρρικέττο, θὰ μ' ὦ τὸ φονεύσωσι!...

— ὦ! βασιλεῦ! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, οὐτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπλημμύρησαν δακρύων, ὅς ὀμνύω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅτι νύκτα καὶ ἡμέραν θὰ ἀγρυπνῶ ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ. Διατάξατε, βασιλεῦ μου!...

— Εὐχαριστῶ, Ἑρρικέττο, εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Δέχομαι τὸν λόγον σου. Δὲν θέλω νὰ τὸ κάμῃς βασιλέα... Εὐτυχῶς δὲν ἐγεννήθη διὰ τὸν θρόνον... Ἀφίνω εἰς αὐτὸ περιουσίαν ἀνεξάρτητον, τῷ ἀρκεῖ δὲ ἡ εὐγένεια τῆς μητρὸς του, καὶ τῆς καρδίας. Ἰσως θὰ ἦτο καλλίτερον δι' αὐτὸ ἂν ἐγένετο κληρικός, δὲν θὰ τὸ ἐφοβοῦντο τότε. Ἀ! νομίζω ὅτι θὰ ἀπέθνησκον, ὅχι εὐτυχῆς, τοῦλάχιστον ἡσυχος, ἂν εἶχον ἐδῶ νὰ μὲ πᾶρηγοροῦν αἱ θωπεῖαι τοῦ βρέφους καὶ τὸ γλυκὺ πρόσωπον τῆς μητρὸς!

— Βασιλεῦ, δὲν εἰμπορεῖτε νὰ τοὺς φέρετε;

— Εἰ, εἰ, δακρυνοῦν! δὲν θὰ ἐξήλθοντο

ἐντεῦθεν. Αὕτη εἶναι ἡ κατὰστασις τῶν βασιλέων! Δὲν δύνανται οὔτε νὰ ζήσωσιν, οὔτε νὰ ἀποθάνωσιν, ὡς θέλουν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου εἰμαι ἡσυχώτερος.

Ὁ Ἑρρίκος ἐσκέφθη.

— Ναί, βασιλεῦ μου, εἶπεν, ὑπέσχεθην, ἀλλὰ θὰ δυνηθῶ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου;

— Τί ἐννοεῖς;

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸς δὲν θὰ ἦμαι προγεγραμμένος, ἀπειλούμενος ὡς καὶ ἐκεῖνο περισσότερο ἀκόμη ἢ ἐκεῖνο, διότι ἐγὼ εἰμαι ἀνὴρ καὶ ἐκεῖνο βρέφος.

— Ἀπατάσαι, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος. Ἐμοῦ θανόντος, θὰ ἦσαι ἰσχυρός. Ἰδοὺ δὲ τί θὰ σοὶ δώσῃ τὴν ἰσχὺν ταύτην.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ ψυχορραγῶν ἔσυρεν ἐκ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ περιγραμνῆν.

— Λάβε, τῷ εἶπεν.

Ὁ Ἑρρίκος ἀνέγνω τὸ διὰ τῆς βασιλικῆς σφραγίδος ἐσφραγισμένον ἐκεῖνο φύλλον.

— Τὴν ἀντιβασιλείαν εἰς ἐμὲ, βασιλεῦ! εἶπεν ὠχρίσας ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ναί, τὴν ἀντιβασιλείαν εἰς σέ, ἄχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀνζιού, καὶ ἐπειδὴ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ δούξ τοῦ Ἀνζιού δὲν θὰ ἔλθῃ, δὲν σοὶ δίδω διὰ τοῦ χαρτίου αὐτοῦ τὴν ἀντιβασιλείαν, ἀλλὰ τὸν θρόνον.

— Τὸν θρόνον εἰς ἐμὲ! Ἐψιθύρισεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ναί, εἶπεν ὁ Κάρολος, ὁ ὅποιος μόνος εἶσαι ἄξιος αὐτοῦ, καὶ πρὸ πάντων ἱκανὸς νὰ κυβερνήσῃ τοὺς ἀκολάστους αὐτοὺς κομφευσμένους, τὰς ἀσελγεῖς αὐτὰς γυναικας, αἱ ὅποιαί τρέφονται ἐξ αἵματος καὶ δακρύων. Ὁ ἀδελφός μου Ἀλανσών εἶναι προδότης, καὶ θὰ ἦναι προδότης πρὸς πάντας. Ἄφες αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, ὅπου τὸν ἐκλείσας. Ἡ μήτηρ μου θὰ θελήσῃ νὰ σὲ φονεύσῃ, ἐξόρισέ την. Ὁ ἀδελφός μου Ἀνζιού ἴσως μετὰ τρεῖς ἢ μετὰ τέσσαρας ἡμέρας ἐγκαταλείψῃ τὴν Βαρσοβίαν καὶ ἔλθῃ νὰ σοὶ ἀμφισβητήσῃ τὸν θρόνον· ἀπάντησον εἰς τὸν Ἑρρίκον δι' ἐνὸς διατάγματος τοῦ Πάπα Διεπραγματεύθην τὴν ὑπόθεσιν ταύτην διὰ τοῦ ἐν Ῥώμῃ πρεσβευτοῦ μου δουκὸς τοῦ Νεβέρ, καὶ δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ λάβῃς τὸ διάταγμα.

— ὦ βασιλεῦ μου!

— Ἐν καὶ μόνον νὰ φοβῆσαι, Ἑρρίκε, τὸν ἐμφύλιον πόλεμον. Ἀλλὰ, μένων καθολικὸς τὸν ἀποφεύγεις, διότι οἱ Οὐγονόττοι δὲν ἀποτελοῦν κόμμα, εἰμὴ ἂν σὲ ἔχουν ἄρχηγόν, ὁ δὲ Κονδὲ δὲν δύναται νὰ πηλαίῃ κατὰ σοῦ. Ἡ Γαλλία εἶναι χώρα πεδινή, Ἑρρίκε, καὶ ὡς ἐκ τούτου καθολική. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας πρέπει νὰ ἦναι βασιλεὺς τῶν καθολικῶν, καὶ ὄχι τῶν Οὐγονόττων, διότι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας πρέπει νὰ ἦναι ὁ βασιλεὺς τῆς πλειονότητος. Εἰπὼν τινες ὅτι αἰσθάνομαι ἐλέγχους διὰ τὴν νύκτα τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου. Ἀμφιβολίας, ναί, ἐλέγχους, ὄχι. Εἶπον ὅτι δι' ὧλων μου τῶν πόρων ἀποδίδω τὸ αἷμα τῶν Οὐγονόττων. Εἰσεύρω τί ἐξέρχεται τῶν πόρων τοῦ σώματος

— ὦ βασιλεῦ! τί λέγετε;

— Τίποτε. Ἄν θά ἐκδικηθῇ τις τὸν θάνατόν μου. Ἐρρικέττο, θά τὸ πράξῃ μόνος ὁ Θεός. Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν δι' ἄλλο ἢ ὅπως προλάβωμεν τὰς συνεπειάς. Σοὶ κληροδοτῶ καλὸν συμβούλιον καὶ στρατὸν δεδοκιμασμένον. Στηρίχθητι ἐπὶ τοῦ συμβουλίου καὶ ἐπὶ τοῦ στρατοῦ ὅπως ἀντισταθῇς εἰς τοὺς μόνους ἐχθρούς σου, τὴν μητέρα μου καὶ τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσών.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ἐν τῷ προδρόμῳ ὑπόκωφος κλαγγὴ ὅπλων καὶ στρατιωτικῶν προστάγματα.

— Ἀπέθανον, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Τί! φοβεῖσαι; διστάζεις; εἶπεν ὁ Κάρολος ἀνησυχῶς.

— Ἐγώ! βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος, οὔτε φοβοῦμαι, οὔτε διστάζω. Δέχομαι.

Ὁ Κάρολος ἐσφίγγεν αὐτῷ τὴν χεῖρα. Ἐπειδὴ δὲ καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ τροφὴ προσήρχετο ὅπως δώσῃ αὐτῷ ποτόν τι, εἶπεν αὐτῇ:

— Προσκάλεσε τὴν μητέρα μου, καλὴ μου τροφέ, εἰπὲ δὲ νὰ φέρωσι καὶ τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσών.

ΣΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΠΕΘΑΝΕ: ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

Ἡ Αἰκατερίνα καὶ ὁ δοῦξ τοῦ Ἀλανσών εἰσῆλθον πελιδνοὶ καὶ τρέμοντες. Ἡ Αἰκατερίνα εἶχεν ἀκούσει καὶ τοὺς λόγους τοῦ Καρόλου καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἐρρίκου. Εἶχε δὲ ἀνακοινώσει ταῦτα εἰς τὸν Φραγκίσκον.

Ὁ Ἐρρίκος ἵστατο ὀρθίως παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Καρόλου.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεκοίνωσε τὴν θέλησίν του.

— Δέσποινα, εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του. Ἄν εἶχον υἱόν, θά εἴσθε ἀντιβασίλισσα. Ἐν ἐλλείψει ὑμῶν, θά ἦτο ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας. Ἐν ἐλλείψει δὲ τούτου, ὁ ἀδελφός μου Φραγκίσκος. Ἀλλὰ δὲν ἔχω υἱόν, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν μου ὁ θρόνος ἀνήκει εἰς τὸν ἀδελφόν μου τὸν δοῦκα τοῦ Ἀνζιού, ὅστις εἶναι ἁπλῶν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ μετ' οὐ πολὺ θά ἔλθῃ νὰ διεκδικήσῃ τὸν θρόνον τοῦτον, δὲν θέλω νὰ εὕρῃ ἐπ' αὐτοῦ ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἔχων ἴσα καὶ ἐκεῖνος δικαιώματα νὰ δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὰ δικαιώματά του καὶ ὥς ἐκ τούτου νὰ ἐκτεθῇ τὸ Κράτος εἰς πολέμους τῶν μνηστέρων. Ἰδοὺ διατί δὲν διορίζω ὑμᾶς, δέσποινα, ἀντιβασίλισσαν, διότι θά ἠναγκάζεσθε νὰ ἐκλέξετε μεταξὺ τῶν δύο υἱῶν σας, ὅπερ εἶναι ἀλγεῖνόν διὰ τὴν καρδίαν μητρός. Ἰδοὺ διατί δὲν διορίζω τὸν ἀδελφόν μου Φραγκίσκον, διότι ὁ ἀδελφός μου Φραγκίσκος δύναται νὰ εἰπῇ εἰς τὸν πρωτότοκον: «Εἴχετε θρόνον, διατί τὸν ἐγκατελείψετε;» Ὁχι! ἐκλέξα ἀντιβασίλειά τὸν δυνάμενον νὰ λάβῃ τὸ στέμμα ὡς παρακαταθήκην καὶ νὰ κρατήσῃ αὐτὸ εἰς τὰς χεῖράς του, ἀντὶ νὰ τὸ θέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Τὸν ἀντιβασίλειά αὐτὸν χαίρετίσατε, δέσποινα, χαίρετίσατε αὐτόν, ἀδελφέ μου. Εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας!

Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἐχαίρετίσε διὰ τῆς χειρὸς τὸν Ἐρρίκον.

Ἡ Αἰκατερίνα καὶ ὁ Ἀλανσών ἐποίησαν κίνημά τι μεταξὺ νευρικῆς φοβικίας καὶ χαίρετισμοῦ.

— Λάβετε, ὑψηλότατε ἀντιβασίλεῦ, εἶπεν ὁ Κάρολος τὴν περγαμηνήν, ἡ ὁποία ἄχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ βασιλέως τῆς Πολωνίας παρέχει ὑμῖν τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ, τὰς κλεῖδας τῶν ταμείων, τὴν ἰσχύν καὶ τὰ δικαιώματα τῆς βασιλείας.

Ἡ Αἰκατερίνα κατεβρόχθιζε τὸν Ἐρρίκον διὰ τοῦ βλέμματός. Ὁ Φραγκίσκος ἔτρεμε σύσσωμος, ἀλλ' ἡ ἀδυναμία τοῦ ἐνὸς καὶ ἡ εὐστάθεια τῆς ἄλλης ἐδείκνυν εἰς τὸν Ἐρρίκον προσεγγίζοντα τὸν κίνδυνον.

Καὶ ὁμοῦ καταβαλὼν πάντα φόβον ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ βασιλέως τὴν περγαμηνήν, καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τῆς Αἰκατερίνης καὶ τοῦ Φραγκίσκου βλέμμα σημαίνον:

— Προσέξατε, εἶμαι κύριός σας.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐνόησε τὸ βλέμμα ἐκείνου.

— Ποτέ! ποτέ! ἀνέκραξε. Ποτέ ἡ γενεά μου δὲν θά κύψῃ ὑπὸ γενεᾶν ξένων. Ποτέ ἓνας Βουρβόνος δὲν θά βασιλεύσῃ εἰς τὴν Γαλλίαν ἐνόσφ' ἢ εἰς Βαλοῤῥ!

— Μητέρα μου, μητέρα μου, ἀνέκραξε Κάρολος ὁ Θ' ἀνεγερθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης, φοβερώτερος ἢ ποτέ. Προσέξατε, εἶμαι ἀκόμη βασιλεὺς· ὄχι διὰ πολὺν καιρὸν, τὸ εἰσεύρω. Ἀλλὰ δὲν μοῦ χρειάζεται πολὺ διὰ νὰ δώσω μίαν διαταγὴν, δὲν μοῦ χρειάζεται πολὺ διὰ νὰ τιμωρήσω τοὺς δολοφόνους καὶ τοὺς δηλητηριαστάς.

— Δώσατε λοιπὸν τὴν διαταγὴν ταύτην, ἂν τολμάτε. Πηγαίνω καὶ ἐγὼ νὰ δώσω τὰς ἰδικάς μου. Ἐλθέ, Φραγκίσκε.

Καὶ ἐξῆλθε ταχέως σύρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσών.

— Νανσύ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος. Νανσύ! Ἐδῶ, ἐδῶ! διατάσσω, τὸ θέλω. Νανσύ, συλλάβετε τὴν μητέρα μου, συλλάβετε τὸν ἀδελφόν μου, συλλάβετε...

Τὸ αἷμα ἀνελθὼν ἔκοψε τὴν φωνὴν τοῦ Καρόλου, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ λοχαγὸς τῶν φρουρῶν τοῦ ἡνοίγε τὴν θύραν. Ὁ βασιλεὺς πνιγεὶς ἐρογγαλίζεν ὑπτίως ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ὁ Νανσύ δὲν ἤκουσεν ἄλλο ἢ τὸ ὄνομά του.

— Φρουρήσατε τὴν θύραν, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, καὶ ἀπαγορεύσατε εἰς πάντας τὴν εἴσοδον.

Ὁ Νανσύ ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

Ὁ Ἐρρίκος ἐκύτταξε τὸ ἄψυχον σχεδὸν ἐκεῖνο σῶμα, καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ἰδοὺ ἡ ὑπερτάτη στιγμὴ. Θά βασιλεύσῃ; θά ζήσῃ;

Τότε τὸ παραπέτασμα τοῦ τιμωνίου ἀνυψώθη, κεφαλὴ ὥχρ' ἐφάνη ὀπισθεν αὐτοῦ, καὶ φωνὴ ἠκούσθη εἰπούσα:

— Ζήσατε.

— Ὁ Ρενέ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ναί, βασιλεῦ!

— Ἡ πρόρρησίς σου λοιπὸν ἦτο ψευ-

— Θά γείνετε, ἀλλὰ δὲν ἦλθεν ἀκόμῃ ἡ ὥρα.

— Πῶς τὸ εἰσεύρεις; Ὁμίλει διὰ νὰ ἰδῶ ἂν πρέπει νὰ σοῦ πιστεύσω.

— Ἀκούσατε.

— Ἀκούω.

— Κλίνετε.

Ὁ Ἐρρίκος ἔκλινεν ἄνωθι τοῦ σώματος τοῦ Καρόλου, ἀφ' ἐτέρου ἔκλινε καὶ ὁ Ρενέ.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ Ρενέ. Ἡ βασιλομήτωρ μὲ ἔθεσεν ἐδῶ ὅπως σὰς ἀπολέσω. Ἀλλ' ἐπιθυμῶ καλλίτερον νὰ σὰς ὑπηρετήσω, διότι ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὸ ὠροσκόπιόν σας. Ὑπηρετῶν δὲ ὑμᾶς εὐρίσκω ταῦτοχρόνως τὸ συμφέρον τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς μου.

— Μὴ σὲ διέταξεν ἡ βασιλομήτωρ νὰ μοῦ εἰπῇ ταῦτα πάντα; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος πλήρης ἀμφιβολίας καὶ στενοχωρίας.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Ρενέ. Ἀλλ' ἀκούσατε ἐν μυστικόν.

Καὶ ἔκυψεν ἔτι μᾶλλον. Ὁ Ἐρρίκος τὸν ἐμιμήθη, ὥστε αἱ δύο κεφαλαὶ ἠγγιζόν σχεδόν.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ Ρενέ, ἀκούσατε μυστικόν, τὸ ὅποῖον ἐγὼ μόνος εἰσεύρω καὶ τὸ ὅποῖον εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ σὰς ἀποκαλύψω ἂν μοῦ ὀρκισθῇτε ἐπὶ τοῦ ψυχορραγοῦντος τούτου ὅτι μοῦ συγχωρεῖτε τὸν θάνατον τῆς μητρός σας.

— Σοὶ τὸ ὑπεσχέθην ἅπαξ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος γενόμενος κατηφής.

— Μὴ τὸ ὑπεσχέθητε, ἀλλὰ δὲν ὀρκίσθητε, εἶπεν ὁ Ρενέ ποιήσας κίνημά τι πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Τὸ ὀρκίζομαι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος ἐκτείνας τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ βασιλέως.

— Καλὰ, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ρενέ μετὰ σπουδῆς, ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας ἔρχεται.

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Ὁ ταχυδρόμος συνελήφθη τῇ διαπαγῇ τοῦ βασιλέως Καρόλου.

— Συνελήφθη εἰς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ *Chateau-Thierry*, ἀλλ' ἡ βασιλομήτωρ προῖδουσα τοῦτο εἶχε πέμψει τρεῖς διὰ τριῶν διαφόρων ὁδῶν.

— ὦ! δυστυχῆς ἐγώ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ταχυδρόμος ἀφίχθη τὴν πρωῒαν ταύτην ἐκ Βαρσοβίας. Ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησεν ὀλίγῳ μετ' αὐτόν, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, διότι ἐν Βαρσοβίᾳ ἠγνόουν ἔτι τὴν ἀσθένειαν τοῦ βασιλέως. Ὁ ταχυδρόμος ὀλίγας ὥρας μόνον προηγείται τοῦ Ἐρρίκου τοῦ Ἀνζιού.

— ὦ! ἂν εἶχον μόνον ὀκτῶ ἡμέρας καὶρόν!

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔχετε ὀκτῶ ὥρας. Ἡκούσατε τὴν κλαγγὴν τῶν ὅπλων;

— Ναί.

— Αὐτὰ τὰ ὅπλα ἐτοιμάζονται δι' ὑμᾶς. Θά ἔλθουν νὰ σὰς φονεύσωσιν ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ κοιτῶνι τοῦ βασιλέως.

— Ὁ βασιλεὺς δὲν ἀπέθανεν ἀκόμῃ.

ἦναι νεκρός. Ἐχετε λοιπὸν δέκα λεπτὰ νὰ ζήσετε ἴσως καὶ ὀλιγώτερον.

— Τότε, τί νὰ κάμω;

— Νὰ φύγετε ἀμέσως.

— Ἀλλὰ πόθεν; Ἄν περιμένωσιν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, θὰ μὲ φονεύσωσι μὲν εἰς ἐξέλιθω.

— Ἀκούσατε. Ῥιψοκινδυνεύω δι' ὑμᾶς.

Μὴ τὸ λησμονεῖτε.

— Ἐσο ἡσυχος.

— Ἀκολουθήσατέ με διὰ τῆς μυστικῆς αὐτῆς διόδου. Θὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς τὴν ἐξώθυραν. Εἶτα, ὅπως σᾶς δώσω καιρόν, θὰ μεταβῶ νὰ εἰπῶ εἰς τὴν βασιλομήτορα, ὅτι ἐτοιμάζεσθε νὰ καταβῆτε. Θὰ πιστεύσωσι δὲ ὅτι ἀνεκαλύψατε τὴν μυστικὴν διόδον καὶ ὅτι ἐπωφελήθητε αὐτὴν διὰ νὰ φύγετε. Ἐλθετε.

Ὁ Ἐρρίκος κύψας ἡσπασθη τὸν Κάρυλον ἐπὶ τοῦ μετώπου.

[Ἐπταὶ τὸ τέλος].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ Αἰΐα - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδε προηγούμενον φύλλον).

— Παρακαλῶ, ἀγαπητὴ μου Χανούμισσα, τί ἀνάγκην εἶχετε νὰ τρέζητε οὕτως;... Εἴθε ἰδρωμένη, προσέχετε τοῦλάχιστον νὰ μὴ κρυώσητε. εἶπεν ἡ πρεσβυτάτη τῶν γυναικῶν, βάλετε τοῦτο τὸ σάλι ἐπάνω ἀπὸ τὸν φρετζέν σας, εἶναι τρέλλα νὰ καταντήση κάνεις ἔτσι! Νὰ μὲ συγχωρήσῃ ὁ Ἀλλάχ, ἀλλὰ θαρρεῖ κάνεις πῶς ἔκλαυσε...

— Καθόλου... Μὴ ἀνησυχεῖτε δι' ἐμέ. Νεφισσέ, πὲ νὰ μοῦ φέρουσιν ἕνα σιγαράκι καὶ ἕνα καφέ. Θέλω νὰ κοιμηθῶ ἐπὶ μίαν ὥραν διὰ ν' ἀναλάβω.

Ἡ νεάνις, μὴ δυναμένη ἄλλως νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησιν τῆς, ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν τῆς διὰ τοῦ ἐνὸς κρασπέδου τοῦ φρετζέ τῆς καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ γόνατος μιᾶς τῶν δούλων τῆς, προσεποιήθη ὅτι ἐκοιμάτο. Δύο ὥραι παρήλθον οὕτω.

Ἐν ᾧ δ' ἡ Γκιούλ ἐσυλλογιζέτο μετὰ λύπης τὸν Ἀβδούλ-Μετζίτ, αἱ δούλαι καὶ αἱ χανούμισσαι κατεσκεύαζον στεφάνους με τοὺς ἐν Τοκάτῃ συλλεθέντας ναρκίστους.

Αἶφνης ἡ Γκιούλ ἐφάνη ἀφουπνιζομένη, ἐντρόμως ἐξεγερθεῖσα ἐκ τοῦ ὕπνου τῆς ὑπὸ τοῦ κρωγμοῦ ἀγέλης κοράκων, οἵτινες προσεγγίζοντος τοῦ λυκαυγὸς ἐξήρχοντο ἐκ τῶν φωλεῶν των καὶ περιεπέτων κρῶζοντες περὶ τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων.

— Κατηραμένη ἡμέρα, πλήρης ὀδύνης καὶ ἀπαισιῶν οἰωνῶν! ἀνεφώνησεν ἡ νεάνις ἐγειρομένη. Ταῦτα τὰ πένθιμα πτηνὰ δὲν θὰ παύσουν νὰ ψάλλωσιν οὕτω προσκαλοῦντα τὸν θάνατον, ὅστις φθάνει ἐπὶ τῶν μαύρων πτερύγων των!...

— Τί ἐπάθετε, Γκιούλ-Χανούμ; ἡρώτησαν αἱ γείτονες, ἐκπλαγεῖσαι διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἐγερσίν τῆς, ὁ βραχυῖας σᾶς δὲν θὰ παύσουν νὰ ψάλλωσιν οὕτω προσκαλοῦντα τὸν θάνατον, ὅστις φθάνει ἐπὶ τῶν μαύρων πτερύγων των!...

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐλθὼν εἶπεν ὅτι ἡ ὥρα τοῦ ἐφκίνετο κατὰλληλος νὰ ἐπιστρέψωσι, καὶ αἱ γυναῖκες εἰσῆλθον εἰς τὴν βρεῖαν ἀμαξαν.

Ἦτο πολὺ ὥρα καὶ ἡ ὁδός, ἣν κατέβαινον περὶ τὸ ὄρος ὁδὸς στενὴ, τετμημένη καθέτως διὰ μέσου θάμνων, πτερίδων καὶ σπάρτων, ἐν οἷς καὶ μωρέαι, βρυωνίαι, τὸ ζιζυφοδένδρον μὲ λεπτὰ φύλλα, ἡ ῥοιὰ καὶ πλῆθος ἄλλων. Καὶ ὅποιον μεγαλοπρεπὲς πανόραμα ἀπελάμβανον ἐκ τοῦ εὐθαλοῦς ἐκείνου λαβυρίνθου! ὅτε μὲν γὰρ ὑποκύχαν ὅρη τῆς Ἀσίης, ὧν τὰ πλεῖστα ἀκαλλιέργητα, κύματτα μεγάλα ὑψούμενα μέχρι τῶν νεφῶν, ὅτε δὲ ἐντομή τις ἦτοι κύλπωσις τοῦ διαυγὸς Βοσπόρου ἐφκίνετο περιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ὄρους.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἤκουσεν ἀδιαφόρως τὴν ἀδολεσχίαν τῶν συντροφῶν τῆς, ἐξεγειρομένη ἐκ τῆς ἀμαξῆς ὅπως ἀκολουθῇ διὰ τοῦ βλέμματος τὴν Τοκάτην, ἥς ἐφαίνετο, ἐνῶ ἔστρεφον, ἡ ὁδονωτὴ στέγη τῶν κιτρίνων τοίχων.

— Ἰδοὺ! εἶπεν αἶφνης, διακόπτουσα νέκν τινὰ γυναικα, διηγουμένην τὰ περιστατικὰ πλουσίου τινὸς γάμου, τελεσθέντος νεωστί, ἰδοὺ ἡ στέγη τῆς καλύβης...

— Λοιπὸν;

— Εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ κόρακας. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ!

— Πόσον σὲ ταράττουν αὐτὰ τὰ πουλιά, ἀγαπητὴ μου Γκιούλ! δὲν εἶναι ἐλευθερά νὰ ὑπάρχουν ὅπου θέλουν;

— Πρῶτον ὁ Μεγαλειότατος δὲν εἶναι ἔς τὴν Τοκάτην, καὶ διὰ τοῦτο τὸ κακὸν σημάδι δὲν ἔμπορὲ νὰ ἦναι δι' αὐτόν, εἶπε μία ἐκ τῶν γειτοניσῶν.

— Ἀλλοίμονον! εἶπε στεναλῶσα ἡ Γκιούλ. Καὶ κρατοῦσα τὰς χεῖρας συνεσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, παρεκάλεσεν ἐν σιγῇ τὸν Ἀλλάχ νὰ ἐλεήσῃ τὸν σουλτάνον.

Ἡ ἀμαξία εἶχε καταβῇ τὸν λαβυρίνθον, καὶ ἔμελλε νὰ διαβῇ ἐγγύθεν τῶν κιγκλιδίων τῆς Τοκάτης, ὅτε ὁ ἀμαξηλάτης, ὅστις ἠγεῖτο τῶν βραδυπόρων βουβαλῶν ἐσταμάτησεν αἶφνης τὴν συνωρίδα του.

Ἡ πρὸ ὀλίγου ἐρήμη ὁδός, εἶχε πληρωθῇ ὑπὸ τῶν ἐν Βεῖκος σταθμευόντων στρατιωτῶν, κωλύοντων τὴν ἀμαξαν νὰ διαβῇ. Ἐκκτοντάδες ἵππων μετ' ἐπιπίων εὐρίσκοντο δεδεμένοι εἰς τὰς κιγκλιδας καὶ ἐν τοῖς πέριξ ἵσταντο ἀμαξαὶ μετὰ τὴν οἰκοστολήν τοῦ σουλτάνου. Διὰ τοῦ παραπετάσματος τῶν φυλλωμάτων, ἄτινα περιεκύλουν τὴν Τοκάτην, διεκρίνοντο φῶτα σπινθηροβολοῦντα δι' ὧν τῶν θυρίδων τοῦ ἀγροτικοῦ οἴκου. Ἄναχωρήσεις καὶ ἀφίξεις ἀξιωματικῶν ἐκαμνον τὴν ἄμμον τοῦ μικροῦ κήπου νὰ τρίβῃ, ἀγγελιαφόροι δ' ἐξεκίνουν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἵνα δράμωσι πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βεῖκος.

— Δυστύχημα συνέβη! ἀνεφώνησεν ἡ Γκιούλ ἀδημονοῦσα.

— Καλέ, τί λέγετε; ὁ Μεγαλειότατος ἔφθασεν εἰς Τοκάτην, καὶ θὰ χρειασθῇ νὰ ἀποκρίνῃ ἄλλον δούλον. δὲν εἶναι τίποτε,

εἶπεν ἡσύχως ἡ πρεσβυτάτη τῶν χανούμισσων.

Ὁ ἀμαξηλάτης εἶχεν ἤδη στρέψει τὴν ἀμαξαν καὶ ἡτοιμάζετο ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἀντίθετον τῆς εἰς τὴν καλύβην ἀγούσης ὁδόν, ὅτε ἡ Γκιούλ προκύψασα τῆς ἀμαξῆς καὶ παρατηρήσασα ἀξιωματικὸν τινὰ διαβκίνοντα, τῷ εἶπε συνέχουσα τὰς χεῖρας.

— Δι' ἔλεος Θεοῦ, ἐφέντη, εἶπατέ μοι πῶς εἶναι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης;...

[Ἐπταὶ συνέχεια].

K.

ΜΑΘΗΜΑ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ

[Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Ὁ ἀββὰς Δὲ Γουνδῆ—καλούμενος κυνῶς καρδινάλιος Δὲ Ρέτς—ὑπῆρξε φιλόσθενος τὸ σῶμα, ἀλλ' ὑγιέστατος τὸν νοῦν· εὐγενὴς καὶ πλούσιος, πεπαιδευμένος καὶ ἐνεργητικὸς, ἠδύνατο εὐκόλως νὰ γενῇ τοῦ συρμοῦ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἀγοράζων τοὺς τίτλους διὰ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν ὑποσχέσεων· ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, εἰ καὶ ἀγαπῶν τὴν λάμπιν καὶ τὴν εὐζωίαν, ἠδυνήθη νὰ φανῇ ἐγκρατὴς καὶ τοσοῦτον εὐσεβὴς καὶ ἀγαθός, ὥστε, ἐντὸς βραχείας, κατέστη τὸ εἶδωλον τῶν παρισινῶν, τὸ δὲ ὄνομά του ἐκτίσαστο φήμην εἰς ἅπασαν τὴν Γαλλίαν.

Νεώτατος ἔτι, προσχειρίσθη ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος καὶ μετ' ὀλίγων ἀρχιεπισκόπος, τὸ δὲ λαμπρὸν στάδιόν του δὲν ἔληξεν ἐνταῦθα, ἀλλ' ἀπέκτησεν ἐπίσης τὸν καρδινάλιον πῖλον καὶ πάσας τὰς τιμὰς καὶ τὰς προνομίους, τὰς ὁποίας οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας εἶχον τὴν συνήθειαν ν' ἀπονέμωσιν εἰς τοὺς οἰκείους αὐτοῖς καὶ τοὺς ἀνδρείους των.

Ὑπῆρξεν ὁ εἰπὼν, ὅτι ἀφίκετο εἰς τοιοῦτον βαθμὸν δόξης διὰ τῆς ὑποκρισίας, διότι πολλαὶ πράξεις τοῦ καρδινάλιου δὲν εἶχον βάσιν, ὡς φαίνεται, τὴν αὐστηρότητα τοῦ ἀββᾶ. Ὁ Μακιαβέλλης ἀξιοῖ, ὅτι τοῦτο οὐδενὸς τὸ ὄνομα κηλιδεῖ, διότι ἡ νίκη, οὐχὶ δὲ τὰ πρὸς αὐτὴν ἀγόντα μέσα φέρει δόξαν.

Τῷ ὄντι δὲ πόσους ἐνδόξους ἄνδρας ἠθέλομεν ἔχει—κατ' αὐτὴν ἔτι τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῆς προόδου—ἐάν προσείχομεν εἰς τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἀνῆλθον εἰς τὰ ὕψη; Βεβχίως ὀλίγους.

Ἀλλως, ὁ καρδινάλιος Δὲ Ρέτς ἔπραξε πολλὰς ἀγαθὰς πράξεις, ὑπῆρξεν ἐλεήμων, εὐεργετικὸς, ἀφειδῆς ἀγαθῶν συμβουλῶν, πολλάκις δὲ παρέσχε συγχώρησιν ἢ προέκλεσε τοιαύτην ὑπὲρ ἐχθρῶν, ὥστε οὐδεὶς θὰ θελήσει νὰ στερήσῃ αὐτὸν τῆς κτηθείσης φήμης, ἐνεκα τῶν ὀλίγων μελανῶν σημείων τῆς ζωῆς του, ἐάν μάλιστα παρατηρήσῃ ὅτι οὐδεὶς ἀνθρώπος δύναται νὰ ᾖ τέλειος.

Ἦτον εἰς τὸν ὑπάτον βαθμὸν τῆς ἰσχύος του, ἅπασα ἡ πόλις τῶν Παρισίων ἐκλινεν ἐνώπιόν του. αὐτὸς δὲ πάντοτε—ἢ σχεδὸν πάντοτε—ταπεινὸς ἐνώπιον τοσούτης εὐδαιμονίας, εἶχε δι' ἑκάστον μὲν ἀγῶν ἡ λείαν, μὲν παραμυθίαν, ἐν μειδί-